

Выплылі на глыбіню Я лічу, што кожную справу, абавязак, працу і вучобу трэба давяраць Езусу. Інакш усе намаганні будуць марнымі і не прынясуць сапраўднай радасці ад крочання за Хрыстом.

Пра пакліканне

Голас Езуса я пачуў, як толькі стаў міністрантам – у 5 класе. Гэта быў пакуль што заклік шэптам, бо сам яшчэ не задумваўся над будучыняй. Паволі стаў больш цікавіцца жыццём Каталіцкага Касцёла і яго гісторыяй.

Святар, які займаўся дзецьмі і моладдзю ў нашай парафіі, прысвячаў шмат часу і сіл на тое, каб паглыбляць веру маладых людзей. Галоўнае, чаму ён мяне навучыў, – павазе і любові да Эўхарыстыі. Так з гадамі я ўсё больш выразна адчуваў, што таксама, як святар, хачу прысвяціць сябе службе на жніве Пана; таксама хачу працаваць з людзьмі і дапамагаць ім у пошуках жывога Езуса Хрыста; таксама хачу адпраўляць св. Імшу. Размовы са святарамі ўсё больш падмацоўвалі маё рашэнне стаць па іх прыкладзе душпастырам. †

Пра бацькоў

Вельмі шмат мне дала сям'я. Бацькі з малога прывучылі да малітвы. Выхоўвалі мяне ў хрысціянскім духу і перадавалі веру, якую самі вызнавалі. За гэта цяпер ім бязмежна ўдзячны.

Пра семінарыю

Часта мы называем семінарыўную супольнасць сям'ёй. Тут вучымся быць адзін аднаму братамі: падбадзёрыць добрым словам у цяжкую хвіліну, а калісьці і зрабіць заўвагу. Вучымся паважаць адзін аднаго. А калі будзем умець любіць і шанаваць членаў супольнасці, палюбім і людзей, да якіх будзем пасланы.

Пра незабыўныя моманты

Улетку мне пашанцавала праходзіць літургічна-душпастырскую практыку ў Шчучыне падчас “Канікул з Богам”. Для мяне гэта быў першы вопыт працы з моладдзю і дзецьмі ажно ў такім сур'ёзным маштабе. Думаю, атрыманы досвед застанецца ў памяці на ўсё жыццё! Людзі, якіх сустрэў, назаўжды пасяліліся ў маім сэрцы.

Важнай падзеяй сталі таксама апошнія рэкалекцыі для юнакоў, якія ладзіліся ў семінарыі. Сустрэчы і праца з маладымі людзьмі не могуць не матываваць да нястомнага паглыблення сваіх ведаў і веры. Бо проста сустрэцца і пагаварыць з хлопцамі – адно, аднак як семінарыст я павінен падзяліцца з імі нечым большым...

Пра людзей

Мяне захапляюць сустрэчы з людзьмі. Я бачуся з імі ў парафіі, падчас практык, на

Нічога не рабіць без Хрыста!

Аўтар: кс. Юрый Марціновіч
13.10.2019 00:00

катэхезах. Кожная сустрэча пакідае нейкі след у памяці. Вучышся слухаць і чуць іншага чалавека, быць адкрытым на яго патрэбы. Заўсёды ёсць, што пераняць ад бліжняга, бо ўсе людзі носяць у сабе нейкую мудрасць.

Думаю, што...

Семінарыст не можа заставацца на тым узроўні, на якім ён быў, калі толькі прыйшоў у семінарыю. Павінен прыкладваць усе магчымыя сілы, каб не заглушыць голас Пана ў сваім сэрцы, а чуць яго яшчэ больш дакладна.

І гэта датычыць не толькі духоўнай фармацыі, але і інтэлектуальнай, чалавечай, пастырскай.